

A Magyar Uroonkológus Társaság VII. Kongresszusának margójára

Interjú Prof. Dr. Romics Imre elnökkel

Nyolcadik éves kongresszusát tartja május 19-én a Magyar Uroonkológusok Társasága (MUOT), amelynek alapítója és elnöke, Dr. Romics Imre egyetemi tanár lapunknak adott interjújában nyújtott betekintést a hazai uroonkológia fejlődésének történetébe.

– Professzor úr, engedje meg, hogy ezúton gratuláljak Önnek hetvenedik születésnapja alkalmából az IME Interdiszciplináris Magyar Egészségügy – Az egészségügyi vezetők szaklapja szerkesztősége és a magam nevében!

Köszönöm, és egyúttal hadd jegyezzem meg, hogy egy másik évforduló is van ebben az évben. Idén lesz negyven éve, hogy megjelent az első uroonkológiai témájú dolgozatom – egy esetismertetés – 1977-ben. Visszatekintve eddigi pályafutásomra, Krompecher Ödön, a debreceni anatómus professzor szavai jutnak eszembe: „Egy kutató életmunkájának az elbírálásához vizsgálni kell: Mit csinált: ez a közügyet érdekli, vagyis az emberiséget. Miért és hogyan csinálta: ez az illető jellemére vet világosságot.”

– Ki volt az a tanítómester, akitől az uroonkológia alapjait megtanulta?

1971-ben végeztem a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen, ezt követően három évig a Kórleltani Intézetben dolgoztam. 1974-ben kerültem az Urológiai Klinikára, ahova Babics Antal professzor vett fel. Mivel ő éppen nyugdíjba vonult, amikor elkezdtem dolgozni a klinikán, kevesebbet tudtam róla, mint később, amikor születésének századik évfordulója alkalmából könyvet írtam az életéről. Utódja Balogh Ferenc professzor lett, akitől a szakmát tanultam. Az ő hatására – mivel az onkológia iránt érdeklődött – magam is a daganatokkal kezdtem foglalkozni. 1981-ben jelent meg először dolgozatom a hólyagdaganatok immunterápiájáról, illetve hamarosan ennek a daganattípusnak a BCG- és interferon-kezeléséről is több alkalommal publikáltam. Elsőként jelentettem meg cikket a vesedaganatok interferon-kezeléséről is néhány eset kapcsán. 1985-ben megvédett kandidátusi disszertációm témája az urológiai daganatok immunstátusza és a daganatos betegségek lefolyásának összefüggése és immunterápiája volt. Tíz év múlva, 1995-ben megvédett nagydoktori dolgozomban pedig a prosztatáról írtam, „Újabb diagnosztikus lehetőségek, konzervatív és sebészeti eljárások prosztatárakos betegekben” címmel.

– Ha jól tudom, hosszabb ideig dolgozott Németországban. Tapasztalt-e különbséget a kinti és a hazai betegellátás között?

Először 1984-ben juthattam ki Németországba, a Bonni Egyetem Urológiai Klinikáján töltöttem három hónapot szakmai gyakorlaton. Később, 1986 júniusától 1988 augusztusáig, illetve 1991-ben további négy hónapig dolgoztam Westfaliában, Bocholt város kórházának urológiai és gyer-

mekurologiai osztályán. Óriási különbséget tapasztaltam a németországi és a hazai betegellátás között. Ez elsősorban a szemléletben mutatkozott meg, főleg a betegekhez való hozzáállás terén, aminek megvolt a jó és a rossz oldala is. Hiszen ott nem létezett „én betegem – te beteged”, minden páciens a kórház betege volt, de személyes kontaktus nemigen alakult ki. Könnyen tudtam azonosulni a német munkamorállal. A főnököm, Bach professzor precizitás, rend, fegyelem dolgában példát mutatott mindenkinek, aki megfordult nála. A betegekét mindig a szakmai irányelvekben leírtaknak megfelelően kezeltük. Munkaidő alatt mindössze egyszer hagyhattam el a kórházat privát ügyben: amikor bejelentettem a városházán, hogy megszületett a gyermekünk.

– Milyen szakmai útravalóval tért haza Németországból?

Sok újdonságot tanultam, lehetőségem nyílt újfajta műtéti eljárásokat látni és alkalmazni, és ezeket a technikákat később itthon is bevezettem. Megismerkedtem az ultrahanggal, addig ezt a vizsgálóeljárást itthon nem is láttam. Mivel két éven át minden harmadik napot ügyeletben töltöttem, rengeteget alkalmaztam az ultrahangot. Ennek tapasztalatait egy könyvben összegeztem, amely „Urológiai ultrahang-diagnosztika” címmel jelent meg Németországban németül, illetve magyar és német nyelven itthon. Kintről hoztam haza a prosztataspécifikus antigén (PSA) meghatározást, amelyről az első közleményt is én írtam németországi tapasztalataim alapján. Ennek hozadéka volt később az első szervezett prostataszűrés, amelyet az ORFI Urológiai Osztályának osztályvezető főorvosaként szerveztem. A német kollégákkal folytatott együttműködés és a velük közösen írt cikkek eredményeképpen a Német Urologus Társaság tiszteletbeli tagjává választott. Ez igen nagy megtiszteltetés volt számomra, hiszen nagyon kevesen, alig ötvenen vagyunk a világból, akik külföldiként a társaság tiszteletbeli tagjának mondhatják magukat. Az 1990-es évek elején a német kollégákkal közösen három alkalommal szerveztünk daganatos témájú szimpóziumot. Mark Goepel kollégámmal három könyvet is megjelentettünk a prostata-, hólyag-, here- és vesedaganatokról, munkánkat az Akadémia Kiadó nivódíjjal jutalmazta. Időközben egyre nagyobb számban végeztünk radikális tumorműtéteket, amelyeket szintén publikáltunk. Nemzetközi – elsősorban német – kapcsolatok révén további kiterjesztett, molekuláris biológiai témájú dolgozataink jelentek meg itthon és külföldön.

– Az elmondottakból kitűnik, hogy Professzor Úr úttörő szerepet töltött be az uroonkológia hazai bevezetésében.

Nem az én tisztem ezt megítélni, és sokan mások is sokat tettek. Annyi bizonyos, hogy 1988-ban, amikor hazatértem Németországból, szerettem volna létrehozni egy uroonkológiai munkacsoportot a Magyar Urologus Társaságon belül. Az akkori vezetőség és főnököm nem tartotta szükségesnek, de a Magyar Onkológus Társaság igen. Bodrogi István tanár

úrral közösen elindítottuk és 1995-ig működtettük az Uroonkológiai Munkacsoportot. Eközben 1989-ben megalapítottam az Urológiai Klinika uroonkológiai, kemoterápiás részlegét. Ennek már tizennyolc éve, és ez idő alatt öten lettünk onkológus szakorvosok is. 2004-től 2014-ig szerkesztettem az Uroonkológia című, negyedévenként megjelenő lapot. Aktív résztvevői voltunk a 2000-es évek elejétől az Európai Onkológus Társaságnak, amelynek többször voltam felkért előadója és üléselnöke, és 2015-ben átvehettem a társaság életmű díját is. De onkológiai tevékenységemmel függ össze a Magyarországon kapott Genersich Díj is. Az eddig megtartott 803 előadásomból 550 foglalkozott uroonkológiával, 492 dolgozatomból 296, és 22 könyvemből 17 szöveget valamelyest az onkológiáról.

– Profeszor Úr a 2008-ban megalakult Magyar Uroonkológus Társaság alapítója és elnöke. Hogyan emlékszik vissza az alapítás körülményeire?

Ha az alapítás okát keressük, vissza kell tekintenünk a múltba. A Magyar Urológia című folyóirat 1940-ben, Illyés Géza professzor húsz éve tartó egyetemi tanári tevékenysége alkalmából kiadott különszámában még egyetlen onkológiai témájú cikk sem szerepelt. 1996-ban az Európai Urológiai Társaság budapesti kongresszusán a prosztaták még csak az ötödik leggyakoribb téma volt, míg első helyen a vesekő szerepelt. Rá tíz évre az urológus kongresszusok előadásainak már 35-40 százaléka foglalkozott prosztatákkal, nem beszélve a vese- és hólyagrak kérdésköréről, amely tovább emelte az onkológiai előadások arányát a többivel szemben. A daganatos kórképek ma már az urológiai megbetegedések legalább egyharmadát teszik ki. Az általam végzett urológiai műtétek túlnyomó többsége tumorműtét. Az előzményekben vázolt saját és természetesen sok-sok munkatársammal végzett, hazai viszonyok között kiemelkedő uroonkológiai tevékenység miatt hoztuk létre a társaságot.

– Melyek a MUOT legfontosabb célkitűzései?

Társaságunk célja az urológiai daganatos betegségek megelőzése, gyógyítása, valamint tudományos kutatás, oktatás. Hasonló feladatokat látunk el a határterületi daganatos betegségekkel kapcsolatban, kapcsolatot tartunk és együttműködünk más daganatos betegségekkel foglalkozó hazai és nemzetközi szervezetekkel. A társaságnak több mint száz tagja van, soraink között urológusok, onkológusok, patológusok és más szakmákat művelő kollégák is jelen vannak. Ezt tükrözi a jelenlegi és a korábbi évek kongresszusi programja is. Hiszen sok társszakma képviselőjét hívtuk előadni, akiknek valamint közük van az onkológiai betegellátáshoz. Éppen ezért rendezvényeinken a házirosvostól a pszichiáteren át sokféle szakma képviselői tartottak továbbképző előadást. Idén például az urológusokon és onkológusokon kívül biológus, patológus, terápiás radiológus, a nukleáris medicina és a képalkotó eljárások szakértői, továbbá az alap kutatásban résztvevő kolléga is elő fog adni. A 2016-ban tartott egynapos kongresszusunkon 130 fő vett részt, ami nem rossz arány, tekintetbe véve, hogy az idei európai uroonkológus kongresszusra 1000-1200-an látogattak el, beleértve a más kontinensekről érkező résztvevőket is.

– Mit tart az uroonkológiában bekövetkezett fejlődés legnagyobb hozadékának?

Sokkal több eszköz van a kezünkben: számos innovatív gyógyszer került bevezetésre, jóval többet operálunk, és modern sugárterápiás eljárásokkal is bővült a terápiás paletta. A legnagyobb vívmánynak mégis az urológus, onkológus és egyéb társszakmák együttműködését tartom. Biztató, hogy a fiatal urológusok, onkológusok és a társszakmák képviselői között számos tehetséges, szorgalmas, sokat ígérő fiatal van, hiszen az ő kezükben van az uroonkológia jövője.

Boromisza Pirooska

NÉVJEGY



Prof. Dr. Romics Imre 1971-ben szerzte orvosi diplomáját a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen.

Szakvizsgái: laboratóriumi vizsgálatok (1975), urológia (1978), onkológia (2010). Az orvostudományok kandidátusa (1985), az orvostudomány doktora (1995), egyetemi tanár (1997). 1974. július 1-jétől dolgozik a SOTE Urológiai

Klinikáján: egyetemi tanár (1997-). 1995-1997 között osztályvezető főorvos volt az ORFI Urológiai Osztályán. A Semmelweis Egyetem ÁOK Urológiai Klinikájának igazgatója volt 1997-2012 között.

A Magyar Uroonkológus Társaság elnöke 2009-től. Az Urológiai Szakmai Kollégium elnöke (2000-2004), az Egészségügyi Szakmai Kollégium Urológiai Tagozat Tanácsának elnöke (2013-2017). Tiszteletbeli tagságok: J. Strossmayer Egyetem (Eszék) honoris causa professzora, a Marosvásár-

helyi Egyetem honoris causa professzora, Román Urológus Társaság, Szlovák Urológus Társaság, Lengyel Urológus Társaság (2005-), Cseh Urológus Társaság, Európai Urológus Társaság, Német Urológus Társaság.

Díjai: Akadémia Kiadó Nívódíj *Az uroonkológia aktuális kérdései* c. könyvsorozatért, Batthyány-Stratmann Díj, Markovszky Lajos Díj, Genersich Díj, Magyar Érdemrend Tisztikereszt, Semmelweis Emlékérem és számos egyéb díj és emlékérem.

Főszerkesztője az Uroonkológia című folyóiratnak (2004-2014), szerkesztőbizottsági tagja a British Journal of Urology (2004-2012), az International Urology and Nephrology (USA, 1998-), a Canadian Journal of Urology (2006-) című folyóiratoknak, az Orvosi Hetilapnak (2006-), valamint számos hazai és külföldi szakmai kiadványnak.

Tudományos tevékenysége: közlemény: 479, könyv: 22, könyvrészlet: 100, független citáció: 837, Hirsch index: 19, Impact faktor: 169,202.